

Besedilo Adamičevih skladb

na

koncertu „Ljubljanskega Zvona“

dne 18. aprila 1921.

°°

Ljubica vstani.

Narodna iz Štreklja.

Ljubica vstani, vpihni luč,
hitro daj meni od kamre ključ!
Kaj bi vstajala, pihala luč,
ti sam moj ljubi si kamre ključ,
jaz sem pa sama ta svetla luč,
ti bom svetila celo noč!

Dekle mojé, prinesi mi vodé . . .

Narodna iz Štreklja.

Dekle mojé, prinesi vodé,
da si umijem noge svojé;
noge jaz svoje umil si bom,
za tabo jaz hodil več ne bom,

Dekle mojé, prinesi vodé,
da si umijem svoje roké,
roke jaz svoje umil si bom,
da tebe objemal več ne bom.

Dekle mojé, prinesi vodé,
da si umijem svoje srcé;
svoje srce jaz umil si bom,
da tebe jaz ljubil več ne bom.

Vanč zelenka jaše . . .

Narodna iz Štreklja.

Vanč zelenka jaše
iz zelene paše,
si na konju poje
od Marinke svoje,
drage ljubice.

Konj pa z repom maha,
ide ves brez straha,
trikrat glasno hrže,
naj mu ovsu vrže
draga ljubica.

Ljuba s kleti stopi,
oves z vinom škropi,
konju ga vsipava
Vanča poljubava,
draga ljubica.

Za plotom.

Ivo Peruzzi.

Ti pa si jablana v vrtu zorečem,
jabolka rdeča dehtijo od vej;
jaz pa za vrtno ograjo —
o, jezik — nič ne povej!

Moje srce je žejno in gladno,
hoče velikih in tajnih dobrot;
ti pa si dobra, ti si razkošna,
fant je korajžen, nizek je plot. . .

Fantovska.

Ivo Peruzzi.

Krivček zali za klobukom,
v žepu pa petica;
pod klobukom hude misli —
ej, srbi desnica!

Za petico polič vina,
žalost se pogasi,
hude misli pa za fante,
ki pojó na vasi . . .

Fante tepel bom do jutra,
ki pojó nezvesti,
a potem pa vdan prebeli,
vriskal bom po cesti. —

Dragemu so se oči skalile . . .

Iz bosanskega perivoja. Cvetko Golar.

Dragemu so se oči skalile,
temne, jezne so kot hudournik.
Oj, zakaj si se razsrdil name, —
drugega sem le pogledala,
nisem si ga zaželela,
zaželela, zahotela,
niti v srcu niti v mislih tihih.

Solnce moje več se mi ne mrači,
k tebi plavajo poljubi moji.
Sem poslala jih na ustne tvoje
v sladki kelih žejnega mi srca. —

Solnce sije, zeleni livada.

Iz bosanskega perivoja. Cvetko Golar.

Solnce sije, zeleni livada,
gre moj dragi in mi nese cvetje.
Dež prši in voda, kalna voda dere,
voda pravi, da ne bo ga k meni.
Jaz pa hočem dragega imeti,
ki pogosto k meni bi zahajal:
Vsako leto, v letu vsaki mesec,
in vsak teden in vsak dan prebeli,
slednjo sladko uro in minuto.
Takega bi dragega ljubila.

Noč je žalostna, kakor moje misli . . .

Prevod iz ruščine v prozi. I. A. Bunin.

Noč žalostna, kakor moje misli . . .
Daleč v gluhi stepi široki,
Ogenjček brli samotni . . .
V srcu mnogo žalosti in ljubezni.
Toda komu poveš, kaj te kliče,
česar je srce polno?
pot je dolga, step brez glasu.
Noč žalostna, kakor moje misli . . .

„Ave Maria.“

Prevod iz ruščine v prozi. A. A. Fet.

„Ave Maria“ — Tiha lampada — — — Neba Carica, ne v blesku luči,
V srcu so pripravljene štiri stih: v tihih sanjah le se prikaži nji!“
„Čista Deva mati skrbečih, „Ave Maria“! Lampada tiha . . .
dušo je napolnila Tvoja dobrota, Šepetaje sem zmolil vse štiri stihe.

Noč.

Fr. Albrecht

Kakor srebrni pasovi
tonejo ceste v noč —
kam, o bratje, drugovi,
utonila nam noč?

Kakor goreči cvetovi
padajo zvezde z neba —
naše sanje, drugovi,
uklenila tema,

naša vera, drugovi,
naša ljubezen je šla . . .
Kakor goreči cvetovi
padajo zvezde z neba. —

Nocoj je pa svetla noč.

Narodna.

Nocoj je pa lep večer,
nocoj je pa svetla noč,
mesec sije vso noč,
zaspati meni ni moč.

Jaz pa pojdem na vas,
jaz pa zapojem na glas,
zavriskam čez tri gore,
da me bo slišalo moje dekle.

Pesem nočnega čuvaja.

Narodna.

Ura je deset,
fantje var'te se deklet!
Jaz vam voščim lahko noč,
čuval vas bom celo noč.
Če bom čuval, ne bom sam,
z mano Bog bo, svet' Florjan!

Ura bije enajst,
Ne dajte ognja otrók',
potem pride velik jok!
Ura je že polnoči,
čuvaj vpije na sredi vasi.
Ura je polu ene,
grešnik, poboljšaj svoje življenje!
Ura je že ena preč,
grešnik, ne delaj greha več!

Večer.

Borisov.

V zarji večerni gorijo dalnje goré,
v jasnem solnčnem škrlatu polja žaré;
zvezdice zablestijo v tiho noč,
ptički pojó melodijo: Lahko noč!

Mlad junak po vasi jezdi . . .

Iz bosanskega perivoja. Cvetko Golar

Mlad junak po vasi jezdi
in klobuk po strani nosi,
za klobukom tri peresa:
Prvo — solnce žarko, zlato,
drugo — jasna mesečina,
tretje — rosa čista hladna.
Solnce zlato za sirote,
mesečina za popotne,
in za njive hladna rosa.
Njive pa so za pšenico,
a pšenica za kolače,
a kolači za devojke,
a devojke za junake.

Če ti ne boš moj . . .

Narodna iz Štreklja.

Če ti ne boš moj,
pa nobeden ne bo,
pa me ledik nesite
v to črno zemljó.
Ta črna zemljá,
bo pa postelj mojá;
tam bom tiho ležala,
jaz dekle šamá.

Kdor je truden naj gre spat.

Narodna iz Štreklja.

Kdor je truden naj gre spat
Jaz pa bom bedela;
ljubega bom čakala,
pri oknu bom sedela.
Če ga ne bo ko bode mrak,
morala bodem sama spat,
če ga ne bo do polnoči,
moj ljubček mrtev leži;
če ga ne bo pa celi dan,
moj ljubček je že pokopan.

Ne maram tebé

Narodna iz Štreklja.

Ne maram tebé
k' nimaš hiše svojé.
Še polž ima hišo
le ti si brez nje.
Poplačaj dolgé,
potlej pridi po mé.
Pa hiš'co sezidaj,
da spati bo kje!

Svatba na poljani.

Cvetko Golar.

Na poljani se v nedeljo
svatba, pir piruje,
žarni rdeči mak se ženi,
s purpalo svatuje.
Oj, to rajsko je veselje,
svatovščina živa,
slak na suhem ovsu jezdi,
s kelihom napiva.
Sinja rž se ziblje, klanja,
čmrlj je bas privlekel
in škrjanček svat zavriskal,
v zrak se opotekel.